

[Erhard Jakobsen]

Og så dette med, at der skulle ske indgreb i dansk indenrigspolitik. Har der været ét tilfælde i de 5 år, hvor vi her har været nødt til at gøre noget, som vi ikke ville have gjort, hvis ikke EF havde været der? Der er ingen eksempler på det, ikke engang små eksempler. Derfor var det en falsk kampagne, og der er ikke noget at sige til, at vælgerne sagde nej til den falske kampagne og derfor sagde ja til, at der kunne være god grund til, at Danmark gik ind i det samarbejde, som så mange andre også syntes de hørte hjemme i.

Den bedste anbefaling af EF-ideen er vel, at landene står i kø for at blive optaget i EF. Grækenland har stået der længe. Portugal meldte sig, næsten inden det portugisiske styre havde fået fodfæste, og det samme gjorde Spanien. Endnu inden det rigtig var afgjort, hvem der egentlig skulle regere i Spanien, var alle i hvert fald indstillet på, at de skulle ind i EF så snart som muligt. Det er der grund til at dvæle lidt ved, for hvad er det for tre lande? Hvad var det for en udvikling, vore revolutionære helte herhjemme havde regnet med i Grækenland, i Portugal, i Spanien? De havde håbet på en blodig revolution, hvor de gamle magthavere blev styret, og hvor de nye kom til. Hvad skete der? En stille og rolig demokratisk udvikling, hvor folk i stort, stort antal tog afstand fra alt venstrerevolutionært osv.; og samtidig med at de sagde klart og tydeligt nej til kommunisme, sagde de klart og tydeligt ja til at gå ind i samarbejdet inden for EF.

Jeg har glædet mig over, at såvel vores udenrigsminister som vores statsminister lige fra starten har sagt ja til at modtage disse nye lande. Det er ikke noget, man bare siger ja til, det er klart, det tager tid, der er mange vanskeligheder, der skal klares, det ved vi fra vores egen optagelsesproces. Men det afgørende er, at de lande skal vide, at der er sagt ja. Jaet er der, det er kun et spørgsmål om tid, herunder også et hensyn til dem selv. Hvornår kan græsk industri, hvornår kan portugisisk industri, hvornår kan spansk industri tåle en fri konkurrence med vore landes industri? Det er det praktiske spørgsmål, der skal tages stilling til. Men der er ingen betænkeligheder på nogen af siderne ved at gå ind eller ved at modtage dem. Dette med, at man derved svækker EF-samarbejdet, tror jeg er nogle, som jeg siger, teoretiske spekulationer. Jeg tror ikke, det har nogen realitet,

for der er ingen mulighed for et virkelig snævert monetært, økonomisk, politisk samarbejde. De muligheder foreligger ikke alligevel, og de bliver derfor ikke slået i stykker af, at flere lande kommer med. Det tror jeg er en teoretisk problemstilling.

Jeg skal da for øvrigt også lige nævne, at blandt de lande, der vel ikke søger optagelse, men som øjeblikkelig har meldt deres store interesse, var Kina det allerførste, og Sovjet har også gang på gang nærmet sig og prøvet at få forbindelser på alle mulige forskellige måder. Selv om man selvfølgelig politisk må afvise osv., forsøger man i praksis at få aftaler på alle mulige felter med EF. Kina har på enhver mulig måde tilkendegivet, at man anså EF for en lykkelig ting, som man med glæde tog et samarbejde op med, altså stik imod, hvad modstanderne fortalte. Tager vi Øst/Vest-halvdelen, er det også et eksempel på det. Den er vokset og vokset og vokset, hvor man før talte om, at her var der en stormagtsblok, der nu skulle benyttes til at holde andre ude. På intet punkt er nogen blevet holdt ude. Europas døre har stået mere åbne hos dem, der er medlem af EF, end hos dem, der ikke er medlem af EF. Derfor har kampagnen ikke været rigtig, og det kan vi glæde os over.

I de 5 år, vi indtil nu har haft i EF, er der ikke noget, som vi synes er gået, som vi gerne ville have det, men hvor meget er i vort eget land og hvor meget er i de andre lande gået, som man gerne ville have det? Hvis man i hvert enkelt land ikke kan fremkalde en udvikling, der er, som man gerne vil have den, hvordan i alverden tror man så, at man inden for ni lande, der møder hinanden, i nogle tilfælde for første gang, skulle kunne opnå det, man gerne ville, på en kort periode.

Jeg kan kun endnu en gang gentage mine personlige erfaringer. Det har været en glædelig oplevelse at konstatere, at der ikke var så meget bureaukrati. Der er meget bureaukrati, men der er ikke nær så meget bureaukrati, som man havde grund til at frygte. Når man tager ni lande med bureaukratiske foretelser sammen, så skulle bureaukratiet blive langt, langt større. Og jeg kan kun sige, at opmærksomheden over for bureaukratiet og iveren efter at begrænse det er så stor, at det i hvert tilfælde ikke er noget, jeg betragter som nogen fare. Men parlamentsmedlemmer-